

התלמידים המצוינים, ובאסרו חג פסח שנת תש"ה חגגה הישיבה את חנוכת בניני הפנימיה וחדר האוכל שנבנו ליד הישיבה, דבר שאיפשר הרחבת המסגרת וקבלת תלמידים נוספים.

בעשור הראשון לקיומה הוציאה ישיבת מקור חיים מאות תלמידים מצוינים בתו"י, וכיום מכהנים רבים מהם כראשי ישיבות רבנים ודיינים, וכן אנשי מעשה יראים ושלמים.

הגלות בתש"ח

הישיבה ששכנה על הגבול בדרום העיר ליד בית צפפה הערבית ידעה ימים קשים. בימי מלחמת תש"ח הוכרחה הישיבה לצאת לגלות, והיא נדדה ממקום למקום בשכונות במרכז העיר, כשגם במקומות גלותה לא פסק בה קול התורה והלימודים והשיעורים התנהלו כסידורם. כמו שמספר התלמיד ר' יצחק שיפמן: "בימי ההפגזות כל אחד הלך לחפש לעצמו מקום מיסתור. ומורנו ורבנו לא נח ולא שקט עד שאסף את כולנו, פעם בביהכ"נ במקור ברוך ופעם בביהכ"נ בשכונת הבורכים או בשכונת אחוה. שם המשיך לומר את שיעוריו המעמיקים והמבריקים".

קליטת עליה

עם תום המלחמה חזרה הישיבה למקומה בשכונת מקור חיים, ואז גם נפתחה בה תקופה חדשה. היו אלה ימי העליה הגדולה מארצות המזרח שרובם ככולם היו אנשים יראי שמים בתמימות, אלא שהדור הצעיר היה נתון לסכנה רוחנית בגלל מחסור במקומות לימוד ישיבתיים.

גדולי הדור שחזו את העתיד לקרות ח"ו, הטילו על אאמו"ר זצ"ל את תפקיד ההצלה, והפצירו בו לפתוח את שערי הישיבה בפני הצעירים המצוינים בני העליה החדשה, לפתח את כשרונותיהם רבות הגוונים ומסורת דורות, להיות נושאי דגל התורה וההוראה, מנהיגי ומורי העדה.

בעצה אחת עם מרן ה"חזון איש" זצ"ל נקבעו סדרי הישיבה ותכנית הלימודים. צוות ההנהלה הרוחנית בראשות אאמו"ר זצ"ל כלל את הגאון רבי חיים אהרן טורצ'ין זצ"ל ויבדלו לחיים הגאון רבי שלום שבדרון שליט"א והגאון רבי עזרא ברזל שליט"א, והגאון רבי עובדיה יוסף שליט"א, לימים מרן הראשל"צ, ועוד.

תוך תקופה קצרה נכנסו התלמידים שאך זה מקרוב באו מעולם אחר לתוך עולם של תורה ומוסר, כשסוד ההצלחה היה מסירות אין קץ של אאמו"ר זצ"ל, כלשונו של מרן הגרי"ז מבריסק זצ"ל במכתבו: "מה גדלו מעשיו של הרה"ג הנ"ל שיחזי ששם לבו להצלחתם והוא עמל בזה בכל כחו. והכל כדי ללמדם תורה ולהדריךכם בדרך ישרה וביראת ד'".